

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Σκέφτηκες μέχρι που φτάνει η τεχνολογική εξέλιξη; Αυτή που φτάνει ως τη ζωή μας, την απλοϊκή δική μας ζωή. Μιλούσα στην Ελλάδα κι έβλεπα τον συνομιλητή μου σαν να ήταν στο ίδιο δωμάτιο. Και θυμήθηκα τα πρώτα χρόνια που για να επικοινωνήσεις με το εξωτερικό έπρεπε να κλείσεις συνάντηση και να πας στο κεντρικό Ταχυδρομείο, να περιμένεις να σε συνδέσουν, κι από εκείνο το μικρό θάλαμο να φωνάζεις, «μ' ακούς, μ' ακούς;»

Η σύνδεση γινόταν μέσω Λονδίνου. Όλα τότε γίνονταν με το Λονδίνο ομφαλό του κόσμου. Κι αυτά τα ζήσαμε. Θυμάμαι την έκπληξή μου όταν είδα την αυστραλέζικη σημαία στο Δημαρχείο και δίπλα τη βρετανική. Με το πολυσυζητούμενο lucky country.

Θυμάσαι που στον κινηματογράφο, πριν αρχίσει το έργο σπκωνόμασαν όρθιοι, να δούμε τη βασίλισσα στην οθόνη. Ήταν τόσο βρετανική η Αυστραλία. Και βέβαια, αφού είχε ξεκινήσει σαν αποικία βρετανική. Αλλά θυμάμαι και κείνη τη μοναδική εικόνα ερχόμενος με το πλοίο στο Port Jackson, μια ατέλειωτη διαδρομή με την πρασινάδα ως το κύμα.

Πόσες αλλαγές από τότε! Είχαμε τα σελόνια και τις πέννες, τις θυμάσαι τις πέννες και τα πάουντς και τα θρούπενς; Τα πρόλαβες; Θυμάσαι πόσο σπουδαίο απόκτημα ήταν το αυτοκίνητο τότε; Και τηλέφωνο δεν είχαν όλα τα σπίτια. Τώρα το τηλέφωνο και μάλιστα το κινητό, που έχει γίνει απαραίτητο προσωπικό εξάρτημα, σου δίνει ακόμα και πληροφορίες εγκυκλοπαιδικές.

Ναι, έχουμε πολλές ανέσεις σήμερα. Γίναμε όμως καλύτεροι; Αυτό είναι κάτι που πρέπει να σκεφτούμε, να εξετάσουμε. Πόσο χώρο παίρνουν οι αξίες και οι αρετές στη ζωή μας; Πόσο υπολογίζεται η ηθική υπόσταση του ατόμου; Και η ασφάλειά του, η ανεξαρτησία του, ο σεβασμός στην υπόσταση του σαν πολίτη, σαν κοινωνικό μέγρο;

Κραυγαλέα ερωτήματα, που παραμερίζονται για να προβληθεί, η τεχνολογική ειδίκευση και η κατανάλωση, που είναι ο απώτερος σκοπός. Ανέσεις που γίνονται ανάγκες και δουλεύουμε και πληρώνουμε γι αυτές. Και τα προϊόντα της τεχνολογίας τελειοποιούνται και αλλάζουν τόσο συχνά!

Πόσα ξοδεύονται γι αυτές τις αλλαγές, τις καλλιτερεύσεις τις...τελειοποιήσεις; Αν σκέφτηκε κανείς πόσα λεφτά πάνε μόνο στο κινητό τηλέφωνο θα καταλάβει γιατί χρειάζεται και δεύτερο μισθό, θα καταλάβει γιατί δεν μπορεί ένα νέο ζευγάρι ν' αποκτήσει σπίτι. Οι ανέσεις, οι τεχνολογικές ανέσεις που έγιναν ανάγκες.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Γύρισα εν' απόβραδο με νόστο φορτωμένος στο καλορίζικο χωριό το γραφικό στο κάμπο. Όμως δεν ήταν το χωριό της παιδικής μνήμης. Αντί για τις σταφίδες του, τ' αμπέλια, τα μετόχια βρήκα μιας πόλης γειτονιά με τα προβλήματά της. Τα σπίτια σύγχρονα, άνετα κι βρούση συντριβάνι. Και ασφαλτος και θόρυβος. Και η κυκλοφορία και πρόβλημα και μόλυνση και άνεση και άγχος. Νεόδμητη η εκκλησιά, βυζαντινό στολίδι. Μα η Παναγιά; Η αγκαλιά εκείνη της αγάπης, η Πλατυτέρα του Ιερού, η στοργική μητέρα που μας καλοδεχότανε, παρηγοριά κι ελπίδα; Η εκκλησία έγινε τουριστικό σημάδι, καλοβαλμένη, όμορφη. Όμως δεν είναι εκείνη καρδιά κι εστία του χωριού στα παιδικά μου χρόνια. Όλα στον τόπο τους εκεί και σύγχρονα κι ωραία. Αλλά δεν είναι το χωριό εκείνο της αγάπης. Όλα αλλαγμένα τωρινά κι οι άνθρωποι μονάχα, κάποιες μορφές από το χτές δικοί κι αγαπημένοι. Ω... να ήταν μπορεσάμενο να φύγω, να ξεφύγω στο απλοϊκό κείνο χωριό... Να σπκωθώ στις φτέρνες Να πλώ νερό απ' τη βρούση μας, ν' ακούσω την καμπάνα για το σκολιό, για τη γιορτή, για ξόδι συντοπίτη. Να ξαναδώ τη λεύκα μας 'κει πέρα στο μετόχι, να με ξυπνήσει ο κόκκορας, να κόψω δυο σταφύλια, να βγάλω σουύγλους το νερό απ το μικρό πηγάδι, να ξαναζήσω τα παλιά κείνα τα πρωτοβόχια! Να ξαναδώ τα χρώματα του δειλινού στη Δύση.... Και μού 'μεινε παρηγορία να πάω στο κοιμητήρι, να ξεχαστώ μες στους σταυρούς, να επικοινωνήσω με γονικά, με συγγενείς, με παιδικούς μου φίλους... Με τη ζωή που έφυγε, με τη ζωή που φεύγει.....

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Την τεχνολογική εξέλιξη στην Αυστραλία ένιωσα την πρώτη μου ημέρα στην πρώτη μου δουλειά στην εφημερίδα "The Advertiser" στο Αντελάιντ, όταν είδα τυπογραφικά μηχανήματα που μάς ήταν άγνωστα στην Αλεξάνδρεια. Γι' αυτό ο αρχιεργάτης ανέθεσε σ' έναν νεαρό στοιχειοθέτη να διδάσκει την λειτουργία τους όλη νύχτα σ' εμένα και τον πατέρα μου. Αργότερα ήρθε η τηλεόραση και ο κόσμος... τρελάθηκε. Ουρές έξω από τις βιτρίνες καταστημάτων με ηλεκτρικά είδη παρακολουθού-

σε τις πρώτες τηλεοπτικές εκπομπές και τις τιμές των συσκευών που ήταν τσουχτερές.

Αν συγκρίνουμε τις τιμές των ηλεκτρικών ειδών, αλλά και αυτοκινήτων, αεροπορικών εισιτηρίων κλπ. με τους μισθούς τότε και τώρα, ασφαλώς τώρα πληρώνουμε λιγότερα για όλα αυτά και ασφαλώς κάνουν πιο άνετη τη ζωή μας. Το πρόβλημα σήμερα, βέβαια, είναι οι τιμές των σπιτιών και τα υψηλά ενοίκια.

Το ίδιο είναι να βλέπεις τον συνομιλητή σου όταν συνδέεστε δωρεάν με το Skype στον υπολογιστή σας με την ταλαιπωρία για μια τηλεφωνική επικοινωνία τότε, όπως την περιγράφεις και με μεγάλο κόστος για το κάθε λεπτό; Τώρα μπορείς να τηλεφωνείς δωρεάν στην πατρίδα με το Viber στο κινητό σου.

Ο θεσμός της Βασιλείας ήταν βαθιά εδραιωμένος στην ψυχή των Αυστραλών, αν και αντιπαθούσαν τους άγγλους "rommies" μετανάστες. Ο τότε ο πρωθυπουργός Μπομπ Μέντζις, που ήταν φανατικά βασιλόφρων και φιλοάγγλος είχε πει για την βασίλισσα Ελισάβετ σε μια επίσκεψή της στην Αυστραλία: «I did but see her passing by, and yet I love her till I die.»

Αν θυμάμαι τις πέννες, τα τεράστια χάλκινα νομίσματα που τρυπούσαν τις τσέπες μας; Όμως οι πέννες είχαν αξία τότε, ενώ τώρα ποιος σκύβει για να σπκώσει ένα νόμισμα των 5 σεντ;

Όσον αφορά στα κινητά τηλέφωνα σε πληροφορώ ότι το 2015 είχαμε 31 εκατομμύρια, δηλαδή περισσότερα τηλέφωνα από κατοίκους στην Αυστραλία. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο αγοράζουμε 5 εκατομμύρια κινητά τηλέφωνα και ήδη υπάρχουν 16 εκατομμύρια «έξυπνα τηλέφωνα» (smartphone) στις τσέπες μας.

Είναι γεγονός ότι οι νέοι μας έχουν υποδουλωθεί στη νέα τεχνολογία, αλλά και στη καλή ζωή. Ίσως επειδή έχουν καλούς μισθούς και μπορούν ν' αγοράζουν κάθε νέα ηλεκτρονική συσκευή που φθάνει στην αγορά, να ταξιδεύουν στο εξωτερικό και το σαββατοκύριακο να τρώνε το πρωινό τους στις καφετερίες...

Όσο για τα κραυγαλέα ερωτήματά σου, χρειάζεται ν' αφιερώσουμε όλη τη σελίδα, όμως νομίζω πως σήμερα δεν είμαστε καλύτεροι, ούτε χειρότεροι. Απλά έχουμε προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες και πολλοί από εμάς έχουν παρασυρθεί από την κατανάλωση, ενώ άλλοι προσπλυστήθηκαν στο θεό Μαμωνά.